

*Amanda Gorman, Washington. 20-01-2021
bij de inauguratie van Joe Biden*

The Hill We Climb

De heuvel die we beklimmen

Als de dag komt zullen we onszelf afvragen waar
we licht kunnen vinden in deze oneindige schaduw.
Het verlies dat we meedragen,
het pad door de zee dat ons nog wacht.

We zijn in de buik van het beest geweest.
En weten nu dat rust niet altijd vrede is,
en we weten dat als jij zegt dat iets gewoon echt waar is
dat nog niet wil zeggen dat het ook rechtvaardig is.
Toch is de ochtend hier, het is ons gelukt,
op de één of andere manier.
Op één of andere manier hebben we het uitgezeten
en zien een land dat niet stuk is,
maar gewoon nog niet klaar.
Wij, erfgenamen van een land en een tijd waar een mager
zwart meisje, haar voorouders nog in slavernij,
opgevoed door een moeder alleen,
mag dromen de president te zijn
en zij reciteert nu voor de president een gedicht.

En ja we zijn niet glad en we zijn niet volmaakt,
maar perfectie is niet waar het ons om gaat.
Onze wens is doelbewust een eenheid laten ontstaan.
Een land te componeren uit alle culturen, kleuren,
kansen en karakters van de mens.
Zo kijken we omhoog, niet naar wat tussen ons in staat,
Maar naar wat voor ons ligt.
We overbruggen de kloof omdat we weten dat
als we de toekomst voorop willen zetten
dat we dan onze verschillen opzij moeten zetten.
We ontwapenen om elkaar te omarmen.
We willen niemand raken en iedereen gelukkig maken.

Laat de wereld misschien dan alleen dit zeggen:
toen het moeilijk was, zijn we gegroeid
en zelfs in ons vastlopen bleven we hopen.
En het was zwaar, maar we bleven het proberen met elkaar.
We blijven verbonden, allemaal winnaars,
niet omdat we nooit meer te verslaan zijn, maar omdat we

nooit meer verdeeldheid zullen zaaien.
De schrift vertelt ons dat iedereen
onder de eigen druif en vijgenboom mag zitten, vol vertrouwen.
Als wij in onze tijd die belofte kunnen houden komt dat niet
door geweld maar door de bruggen die we bouwen.
Die belofte moeten we willen, die heuvel beklimmen, als we de
moed hebben.
Omdat Amerikaan zijn niet alleen gekregen trots is
maar ook een verleden dat je repareert wanneer het kapot is.
Er waren krachten die liever wilden breken dan delen
liever alles aan stukken dan de democratie
en dat was hen bijna gelukt.
De democratie kan worden opgehouden,
maar nooit beslissend verslagen.
Die waarheid, dat geloof, geeft ons vertrouwen
want wij kijken naar de toekomst
maar de geschiedenis kijkt naar ons.
Dit is de eeuw van verzoening.
We waren bang toen die eeuw moest beginnen.
We waren niet klaar om erfgenamen te zijn van zo'n
verschrikkelijke tijd,
maar eenmaal binnen kunnen we de moed vinden voor een
nieuw hoofdstuk, om onszelf hoop en geluk te gunnen.
Dus waar we ooit vroegen, 'Hoe overwinnen we deze
catastrofe', vragen we nu: 'hoe kon de catastrofe van ons
winnen?'
We marcheren niet terug naar wat er was, we lopen richting
wat zal zijn:
een aangeslagen maar heel gebleven land,
vriendelijk en beslist, vurig en vrij.
Wij laten ons niet stoppen of onderbreken door intimidatie,
omdat wij weten
dat onze angst en traagheid de erfenis zijn voor de volgende
generatie.
Onze blunders worden hun problemen.
Maar één ding is zeker:
als we genade mengen met macht, en de macht met het recht,
dan is de liefde onze nalatenschap en elke verandering komt
bij onze kinderen terecht.
Dus laten we een land achterlaten
beter dan het land dat we kregen.
En met elke ademtucht uit mijn bronzen borst, zeg ik,
maak de gewonde wereld tot een wonderwereld.

We komen van de gouden heuvels van het westen.
We komen uit het noordoosten, van waar de wind waait,
van waar onze voorouders de revolutie begonnen.
We komen uit de steden rond de meren in het middenwesten.
We komen uit het zongestoofde zuiden.
Wij zullen herbouwen, verzoenen en vernieuwen.

In elke hoek van ons land, op elke plek in onze natie,
zullen onze mensen opstaan, verschillend en prachtig,
aangeslagen en prachtig.

Nu het dag wordt, stappen we uit het donker,
vurig en vol goede moed.

De nieuwe dag bloeit omdat wij haar de vrijheid geven.
Want er is altijd licht,
zolang we dapper genoeg zijn om het te zien,
zolang we dapper genoeg zijn om het te zijn.

